

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 36

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

*Hôm qua chúng ta vẫn đang học chương III: Vợ chồng hạnh phúc –
Nền tảng của gia đình và xã hội hạnh phúc;*

Chúng ta đã đi đến mục là: Trách nhiệm của vợ chồng trong gia đình.

*Trong mục này chúng ta đã đề cập đến câu “Phu phụ hữu biệt” là vợ
chồng có phân biệt về trách nhiệm đối với gia đình:*

*Trách nhiệm về kinh tế hay còn gọi là kiếm tiền thuộc về người chồng.
Nhưng ngày nay không những chồng mà cả vợ đều lao đi kiếm tiền rồi bỏ
bê con cái không có người dạy dỗ.*

*Tại sao ngày xưa chỉ có 1 người kiếm tiền mà cả nhà vẫn sống đủ? Vì
tiết kiệm. Ngày nay việc cả 2 vợ chồng đều lao đi kiếm tiền có làm gia đình
sung sướng hay không? Câu trả lời là không! Vì không cần kiệm trong cuộc
sống;*

*Còn trách nhiệm về tinh thần là chăm lo dạy dỗ con cái gia đình, nhà
cửa thì thuộc về người vợ. Cho nên người xưa mới có câu: “Con hư tại mẹ”,
“Phúc đức tại mẫu” là vậy.*

*Chúng ta cũng đã học được việc dạy dỗ con không thể giao trắng cho
thầy giáo, cho người giúp việc, hay truyền hình, vì tính thậm chí kể cả ông
bà, không thể giao như thế được, mà là chính mình phải dạy con.*

Hôm nay chúng ta học tiếp mục]

IV. GIẢI QUYẾT CÁC VẤN ĐỀ GIA ĐÌNH NHƯ THẾ NÀO?

[Giải quyết vấn đề gì ạ? Vấn đề kinh tế và vấn đề tinh thần, vâng. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu vào bài giảng của Tiến sĩ Thái ngày hôm nay.]

Xin chào mọi người!

Lần trước chúng ta đã nhắc đến, gia đình có hai thứ rất quan trọng.

- Một là kinh tế, nghĩa là đời sống vật chất;
- Hai là đời sống tinh thần, nghĩa là trên phương diện giáo dục con cái.

Vừa rồi cũng nhắc đến tình hình gia đình hiện nay, đều là vợ chồng cùng nhau kiếm tiền, bộ phận lớn trẻ nhỏ đều phải gửi vào nhà trẻ, hoặc giao cho người giúp việc, hoặc giao cho ông bà nội giữ cháu.

[Chúng ta bắt đầu học nội dung thứ nhất]

IV-1. Giải quyết vấn đề kinh tế

[Mục này có 3 ý:]

1. *Để lại cho con nhiều tiền, cuộc sống liệu có hạnh phúc?*

Câu trả lời là: Không có.

2. *Để lại âm đức cho con, cuộc sống hạnh phúc*

3. *Phương pháp kiếm tiền thế nào?*

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Trí tuệ của nhân sinh xem thấy từ chỗ nào? Phải thấy được trong việc “Thủ, và xả” *[“Thủ” là giữ, “Xả” là buông, đây dạy cách kiếm tiền đây]*, có “Xả” thì mới có “Đắc”

[Tức là bạn phải bỏ thì bạn sẽ được, còn nếu như bạn giữ trăm trâu vào người thì, giả sử bây giờ đầu đời bạn có một ít, đây là phước báu từ các kiếp trước, sau rồi cũng sẽ không còn.]

Trước đây khi chưa học đến đạo, nhà tôi làm rất là vui vẻ. Bởi vì sao? Vì sờ đến đâu cũng ra tiền, hợp đồng nào cũng ra tiền, thậm chí người ta gọi rất là nhiều, hợp đồng không làm hết, cuối cùng phải từ chối.

Thế đến một thời gian sau thì bản thân tự nói với tôi:

- Độ này anh thấy là mình không có duyên trong làm ăn nữa.

Là hợp đồng đều trượt, vẫn con người ấy, vẫn kỹ thuật ấy, vẫn là sự gọi là thật thà đấy, nhưng mà về sau không làm ra tiền nữa. Cứ có một tý thì nó lại chệch, ví dụ như là chuẩn bị tưởng như ký được rồi lại không, có khi ký được rồi, thì người ta lại thay sếp người ta lại bảo không làm nữa.

Vì lúc ấy mình không có biết được nguyên nhân chính làm sao để có tiền mà. Làm gì mà biết được là phải có “Xả” tức là bố thí thì mới có “Đắc” - tức là được, vì lúc ấy đã gặp được pháp của Hòa Thượng đầu ạ, đã gặp được Đường Đến Hạnh Phúc của Tiên sĩ Thái đầu ạ, cho nên mình không có biết là “Muốn có tiền thì phải thí nội tài và ngoại tài”.

Tiên sĩ Thái giảng tiếp:]

Bớt kiếm tiền và giáo dục con cái nhiều hơn,

Hay là bạn muốn kiếm được nhiều tiền và lơ là giáo dục con cái? Kết quả có được nhất định sẽ không như nhau.

1. Để lại cho con nhiều tiền, cuộc sống có hạnh phúc?

[Mục này có 2 ý ạ:

- Thứ nhất: Ít tiền, thì ít tiêu, cuộc sống vẫn hạnh phúc

- Thứ hai: Lắm tiền, nhiều tật, cuộc sống lại không có hạnh phúc]

Chúng ta xem thế hệ trước, tức là người hiện nay khoảng 50 - 60 tuổi, và thế hệ này là người hiện nay 20 - 30 tuổi, chúng ta so sánh hai thế hệ này nhé.

Thứ nhất: Ít tiền, tiêu ít, thì cuộc sống vẫn hạnh phúc

[Trong ý thứ nhất này lại có 2 ý nhỏ:

- Một là: Ít tiền thì tạo thói quen tiết kiệm

- Hai là: *Ít tiền thì có hiếu vì biết ơn, có chí khí vì khó khăn]*

Người thế hệ trước rất có trách nhiệm, rất hiếu thảo với cha mẹ.

Còn người thời nay chúng ta thì sao?

Các bạn! Xin quý vị đừng khách sáo, cứ nói thẳng ra, có thái độ đời sống giống thế hệ trước hay không? Là tiến bộ hay là thoái lui?

[Đây ý thầy nói rất rõ ràng, thời trước thì sao? Rất hiếu thảo với cha mẹ, nhưng mà thời nay thì sao? Đây, thầy bảo “Các bạn cứ nói thẳng ra”. Bây giờ các bạn thử xem xem là trong 100 gia đình các bạn quen thuộc, thì có bao nhiêu gia đình giữ được chữ hiếu với cha mẹ mình.

Hôm qua, có anh taxi ghé vào nhà thế là nhân tiện hỏi thăm tình hình sức khỏe của cụ. Tôi trả lời, nói chung mình cứ làm thế nào mình trả lời cũng bình thường thôi, vì anh hỏi thăm. Cuối cùng thì cái anh taxi anh ấy bảo:

- *Bây giờ người thế này, như bác thì hiếm lắm, không có đâu.*

Tự anh taxi anh ấy nói thế, cho nên là đến đây lại thấy thầy Thái hỏi là:

- *Xin các quý vị đừng khách sáo cứ nói thẳng ra, có thái độ giống thế hệ trước hay không?*

Tức là có hiếu thảo với cha mẹ hay không?

- *Là tiến bộ hay là thoái lui?*

Thế là đồng học trả lời:

- *Là thoái lui.]*

Vậy thì thế hệ trước có tiền, hay là người đời nay hiện tại của chúng ta có tiền? Là thế hệ này chúng ta có tiền.

Vì sao có tiền mà thái độ của đời sống lại thoái lui? Như vậy thì có tiền không nhất định giải quyết được vấn đề.

Một là: Ít tiền tạo thói quen tiết kiệm

Thời đại của cha tôi cơ bản là rất nghèo. Vì rất nghèo cho nên biết tiết kiệm. Nhớ lại lúc nhỏ, khi ăn cơm, đồ ăn còn thừa lại là ai gắp? Luôn là cha mẹ, vì họ đều đã rất quen rồi, không thể lãng phí thức ăn, cho nên đời sống tương đối chặt chẽ, ít tiền thì giúp tạo thành thói quen tiết kiệm.

[Tiết kiệm từng li từng tý, một hạt cơm không bỏ, bây giờ mình cứ ụp một cái là cả đồng thức ăn, rồi cả đồng cơm gạo, tôi nhìn, nói thật là xót xa nhưng chẳng biết làm thế nào cả. Dạy mãi con cháu, bảo:

- Con ơi, nhớ một cái bát gạo này mà đầy có ngọn ý, thì nó tương đương như một cái bơ bò ngày xưa. Nếu mà con đong có ngọn lên con sẽ thổi đã ra được 5 bát cơm, vậy con tính tất cả là nhà bao nhiêu bát rất là dễ.

Vậy mà hôm thì thừa, thừa đến vô tội vạ, cuối cùng là ào một cái. Mà cứ đổ đi hết hôm này đến hôm khác, thậm chí sáng vừa mới thừa như thế, nhưng mà buổi chiều vẫn tiếp tục bữa chiều, vì không ăn được những thức ăn trước rồi, lại tiếp tục thừa.

Trong khi đầy thì tôi nhắc thế này chắc các bạn sống thời tôi sẽ biết: một cái phiếu nhân dân, hoặc một cái phiếu cán bộ E thì một tháng được là một lạng thịt, các bạn có công nhận với tôi không ạ? Một lạng đường, cả tháng đấy, thế rồi là một nửa lít nước mắm, mới một ít muối, rồi mấy bìa đậu phụ.

Mà khi thấy bố mẹ nghèo khổ như thế, ăn uống như thế là rất thương. Nói thật với các bạn là khi bắt đầu có trí tuệ cái là rất thương. Thấy bố mẹ ăn khổ như thế mà một ngày đi làm 2 ca, rồi các bạn biết ngày xưa cứ 6h đi làm 11h thì lại về nhà, thế sau đấy lại 2h lại phải có mặt ở cơ quan, chiều 6h tối lại về, mà trưa về ăn uống khổ cực như thế.]

Hai là: Ít tiền lại có hiếu vì biết ơn, có chí khí vì khó khăn

Thứ hai là đời sống càng khó khăn, người càng hiểu được cảm ân cha mẹ, thương yêu anh chị em.

Cho nên thế hệ của phụ thân tôi, khi ông học đều không phải là cha mẹ thúc giục, mà đều là chính mình rất tích cực chủ động. Vì hy vọng thông qua sự thành tựu trên học tập, có thể về sau làm cho cha mẹ có được những ngày tháng tốt đẹp.

Quý vị thấy đời sống nghèo khổ, đời sống đáng tin cậy thì làm cho người càng có chí khí, càng có hiếu tâm. Cho nên chúng ta phải cảm ơn cái nghèo khổ.

[Nhưng mà trong cái nghèo đấy, thì như thầy Thái nói, lại rất có chí, lại rất biết tri ân cha mẹ. Có chí là gì? Là phải quyết tâm phải học được bằng được vào Đại học, không làm gì có thầy dạy thêm, làm gì có phòng riêng, làm gì có đèn điện sáng. Cứ một mình vì nhà 8 người, hôm nào cô chú về nữa thì bê sách ra đâu, bê sách ra cái cột điện ngoài đường, ngồi ở dưới góc đấy mà học. Cho nên rất là có chí, mà quyết tâm là phải học, học bằng được thì thôi.

Nhưng mà bây giờ thì sao ạ? Trẻ chúng quá sung sướng, muốn gì cũng có, muốn ăn gì cũng có, máy tính có đằng máy tính này, rồi là quần này áo khác đầy đủ hết, thì chúng lại không hề có được cái sự tri ân, chỉ biết đòi hỏi, chỉ biết đòi hỏi cha mẹ thôi. Mà cũng chẳng có chí gì cả, chơi chơi cho đến bạc nhược cả người thì thôi, điểm mấy thì điểm, chẳng cần.

Thực lòng khi tôi phấn đấu tôi học, ngày trước thì tôi mong ước một điều là tôi thi điểm cao rồi tôi sẽ đỗ để đi nước ngoài. Khi đi nước ngoài, mà vì ngày đấy nó chỉ có chính sách của nhà nước cho đi thôi, thì cũng tiết kiệm được một ít tiền để mua cho cha mẹ cái này cái khác. Tôi nghĩ như thế, là tôi quyết tâm như thế, nhưng đến khi về sau, khi tôi chuẩn bị thi thì phụ thân tôi bảo:

- Có đỗ điểm đi nước ngoài cũng không đi.

Đó! Thế mà cuối cùng rất may là cuộc đời tôi lại không đủ điểm để đi nước ngoài nên cuối cùng tôi đành ở nhà, về sau cụ dạy cho vì sao không đi, rất hay.

Nhân tiện đây nói luôn về chuyện tại sao cụ bảo không đi, để bạn nào có chí mà cho con đi học cho thật giỏi rồi cho đi du học các bạn lưu ý.

Giống như Tiến sĩ Thái có nói: Bây giờ hỏi rằng là Khổng Lão Phu Tử, học thuyết của Khổng Lão Phu Tử là ở đâu thì có khi người ta lại tưởng nhầm là ở bên Hàn Quốc, hay bên Nhật Bản, vì Trung Quốc đã mất hẳn đi toàn bộ cách giáo dục của Nho giáo, thậm chí là khi gặp nhau không còn cái gọi là cúi đầu chào nữa.

Thầy Thái nói tiếp: Vậy thì đến khi về sau mà tranh luận là giáo học của Khổng Lão Phu Tử ở đâu, vì người Trung Quốc không thực hiện được.

Vậy thầy Thái bảo? Một đứa trẻ khi nó sinh ra ở Mỹ có thể là cái dòng máu của nó là dòng máu Trung Quốc thật, nhưng toàn bộ cái tinh thần, tư tưởng của chúng thì đã là người ngoại quốc rồi. Và khi là người ngoại quốc, mà đặc biệt các bạn đều đâu tư muốn cho con đi học Mỹ cơ, rồi là học các nước tư bản nổi tiếng cơ, thì đây là một cái thế giới, một cái nền văn minh vật chất, dạy cho con người ta chỉ có gọi là làm sao đây để đưa theo cái sự thỏa mãn vật chất ấy, thì nói cho thẳng ra là khi bạn mà đã phấn đấu về cái sự vật chất ấy thì phải nói là dục vọng mà mở ra là vực sâu không đáy.

Cho nên là cái tư tưởng tự tư chỉ có tìm cách là hại người để lợi mình mà thôi. Chính thế nên ông cụ nhà tôi mới nói là:

- Con mà có đủ đủ điểm đi thi, đi học nước ngoài, cha không cho con đi, cha nói trước. Bởi vì đến lúc sang đấy rồi thì đến khi về đến Việt Nam này thì cái thân xác vẫn là con, nhưng cái phần hồn thì con là cái con Tây rồi.

Mấy chục năm sau thì đã kiểm nghiệm được rồi, tôi không đi. Nhưng lần trước cái bài chia sẻ tôi có nói với các bạn là về cái việc dạy con cái và cho con đi du học theo chủ nghĩa học vị. Tôi có nhắc đến một nữ diễn viên nổi tiếng một thời. Bà có một người con trai, thì là bà cho đi du học ở Pháp. Thế bây giờ chồng bà thì mất rồi, bà sống một mình. Bà trải lòng khi mà báo “Dân trí” hỏi, bà nói rằng:

- Con tôi nó sống ở Pháp, rồi nó ở lại Pháp, nó thành thằng Tây rồi, 40 năm nó ở Pháp nó thành thằng Tây mất rồi. Con tôi nó vẫn rất là yêu mẹ, mỗi lần gặp mẹ cứ ôm lấy “Mẹ ơi, mẹ sang Pháp ở với con”.

Tôi thì sống bên Việt Nam một mình thì tôi cũng rất buồn, và đặc biệt là cái lúc tuổi già, nên tôi bảo: “Thật không? Thế thì mẹ sang ở với con nhé!”. Bảo: “Vâng, thế mẹ sang ở với con thì vui lắm nhưng mà mẹ phải nhớ là người già phải vào Dưỡng Lão Đường với người già”. Cuối cùng bà than lên một câu rằng: “Nó thành thằng Tây rồi!”.

Cho nên cách đây khoảng hơn 1 năm khi tôi đọc được cái bài báo này trên báo “Dân trí”, đồng thời khi làm về pháp của Tiến sĩ Thái, thì tôi quay trở lại tôi bảo những lời phụ thân tôi nói đều đúng hết. Và năm ấy là tôi

không đủ điểm đi nước ngoài chứ chắc nếu tôi đủ điểm đi nước ngoài thì tôi còn cãi chán.

Mà có phải chỉ có cái tư tưởng với gia đình bị thay thôi đâu, mà tư tưởng đối với tổ quốc cũng vậy nhưng không hề hay biết.

Trong bộ phim tài liệu “Đằng sau cuộc khủng hoảng (2010) góc nhìn từ bên trong”, tên tiếng Anh là (Inside Job-Behind the Crisis 2010) của đạo diễn người Mỹ là Charles Ferguson năm 2010, được chiếu trên đài truyền hình kỹ thuật số VTC, có đoạn như sau (Bạn rất lưu ý đoạn này chứ đừng để ý đến cái việc mà tôi phát âm tiếng Anh sai vừa rồi ạ):

“Rất nhiều nhà kinh tế học đã kiếm được những món tiền khổng lồ từ việc xây dựng các lý thuyết kinh tế, viết các báo cáo, các chính sách kinh tế theo hướng có lợi cho ngành tài chính.

Các nhà kinh tế học và các tập đoàn tư vấn tài chính đã xây dựng nên ngành công nghiệp tiền tỷ, chuyên cung cấp dịch vụ tư vấn tài chính, đặc biệt là cho chính phủ các quốc gia.

Nói nhỏ chính là dạy, đào tạo cho mọi người để làm ra các chính sách có lợi cho riêng ngành tài chính trong nước, mà lớn hơn là đào tạo tư vấn cho Chính Phủ của các nước trên thế giới, cũng nhắm đến là có lợi cho những tư bản tài chính này.

Trong phim có đưa ra 1 ví dụ vào năm 2006, một nhà kinh tế, một Giáo sư nổi tiếng người Mỹ mà tất cả giới tài chính đều biết tên, bạn ở trong giới tài chính bạn cũng sẽ biết ông ta, bởi vì bạn cũng phải học lý thuyết của ông ta, bạn tự xem phim thì bạn sẽ biết là ai thôi. Ông đã tham gia một nghiên cứu về hệ thống tài chính Iceland và được trả 124.000 USD để viết nghiên cứu và ca ngợi về sự ổn định của hệ thống tài chính Iceland. Kết quả là năm 2008, tức là 2 năm sau, khi cuộc khủng hoảng tài chính thế giới nổ ra, thì Iceland trở thành 1 trong những nước chịu ảnh hưởng nhiều nhất.

Ai là người được lợi ạ? Trong tác phẩm “Chiến tranh tiền tệ” của tác giả là Tổng Hồng Binh: Đó là 1 nhóm nhỏ các ông trùm tài chính với các thể chế tài chính kinh tế của nhiều quốc gia, một thế lực ngầm có thể điều khiển cả thế giới rộng lớn này.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

“Quý vị thấy đời sống nghèo khổ, đời sống đáng tin cậy thì làm cho người càng có chí khí, càng có hiếu tâm. Cho nên chúng ta phải cảm ơn cái nghèo khổ”. *[Chúng ta chuyển sang ý...]*

Thứ hai: Lắm tiền, thì nhiều tật, cuộc sống không hạnh phúc

Một là: Xa xỉ, phóng túng

Lắm tiền, thì nhiều tật, cuộc sống không hạnh phúc, còn thế hệ này thì sao? Vì từ nhỏ đời sống đã rất dư dả, muốn thứ gì có thứ đó, cho nên quen cái thói cao ngạo, quen cái thói xài tiền, lại không biết hiếu đạo, không biết gánh vác tôi luyện đời sống.

[Bây giờ sung sướng quá, bạn phải làm sao cho không được thỏa mãn về cái vật chất của chúng. Đồ chơi thì đầy một nhà, thích gì cũng có, ăn gì cũng có thì cuối cùng chỉ có tăng lên cái tính tự tư và làm nhụt chí khí của chúng nó, chúng nó sẽ không phấn đấu nữa, chúng nó cũng không biết tri ân nữa, bố mẹ dễ thế kiếm ra tiền, việc gì mà phải tri ân.]

[Ngày xưa thì nhường nhau từng miếng đậu, từng miếng trứng, bây giờ á, một bát thịt chúng nó cũng có thế việc gì nó phải nhường anh em, anh nó cũng có như thế, nó cũng có như thế, cho nên không còn biết tri ân.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên thế hệ này của chúng ta không chỉ tiêu sài hết số tiền do mình làm ra mà còn đi tiêu tiền của ai nữa? Tiền của cha mẹ.

[Đã không báo hiếu cha mẹ thì thôi, lại còn lấy tiền của cha mẹ để tiêu.]

Làm sao các vị biết vậy?

Rất nhiều thanh niên có thói quen phung phí, hưởng thụ đến mức độ nào vậy? Tiền lương của một tháng, vừa cầm trên tay thì lập tức đi “Shopping” tốt nhất. Tiền lương của cả tháng có thể tiêu hết trong vòng 15 ngày trước rồi.

Những ngày tháng sau đó thì làm thế nào? Ngày tháng sau đó mua mì ăn liền từng gói từng gói từ từ mà ăn. Nhưng sau đó không thể tiếp tục được nữa thì sao ạ? Trở về nhà tìm người cha già và nói:

- Ba ơi! Con hết tiền rồi.

Người cha rất tức giận nói:

- Đã nói với con không nên tiêu xài phung phí, thế mà con không nghe. Thôi đến đây, muốn bao nhiêu?

Vẫn là lại móc ra đưa cho chúng.

Cho nên đời sống dư dả, chưa chắc đã mang đến cho con cái quý vị thái độ đời sống chuẩn xác.

Thứ Hai là: Không thể tự lập, con cháu suy vong

[Đấy, nhiều tiền đấy!]

Thời xưa rất nhiều người có học thức đã thấy rõ được điểm này. Khi triều Hán khai quốc, Lưu Bang đánh khắp thiên hạ, đã phong cho hơn 100 công thần, đều phong cho họ đất đai, cho họ rất nhiều đất đai, cho hơn 100 vị công thần này. *[Đấy ạ]*

Trải qua 100 năm, sử học gia triều Hán đột nhiên nghĩ ra nói:

- Tôi đi tìm hiểu xem, đời sau của 100 vị công thần này như thế nào?

Kết quả làm cho nhà sử học này rất kinh ngạc, con cháu đời sau của 100 vị công thần này, cơ bản đều đã chìm xuống, rất nhiều người lưu lạc trên đường đi ăn xin.

Chỉ có mấy người đời sau vẫn còn tốt, trong đó có một người tên là Tiêu Hà. Khi chia đất đai, Tiêu Hà nhận lấy một mảnh đất rất xấu. Vì miếng đất khô cằn, nên chỉ cần không canh tác thì sẽ không có cơm ăn, nên đây là ông lo nghĩ kế hoạch lâu dài, hy vọng con cháu của ông về sau hiểu được phải cần lao và tiết kiệm.

Những người được chia phần đất tốt, thì thích ăn chơi và biếng làm. Hơn nữa đất tốt bạn ưa thích thì người khác cũng ưa thích, nên cũng có rất nhiều người dòm ngó, có rất nhiều người nghĩ cách hãm hại.

[Họ phải tìm cách họ cướp chứ, vừa mới nói là “Tài vi năm nhà cộng hữu”, bạn có của quý thì lập tức là có 5 cái kẻ nó tìm cách nó cướp của bạn, là gì ạ?

Lửa, một môi lửa là cháy sạch. Gì nữa ạ?

Nước! Một cái trận lũ lụt đến là cuốn phăng, bao nhiêu những gia đình, tôi thấy bao nhiêu những gia đình, đặc biệt là nông dân nào là lúa bị mất hết, nào là chăn nuôi cá, tôm, rồi là gà vịt mất sạch.

Gì nữa ạ? Ăn trộm, ăn cướp nó nhòm ngó, nó nhòm ngó để nó tìm cách nó cướp bằng được thì thôi. Còn nhà nghèo, ui, nó biết chả có gì cả nó vào làm gì cho phí công.

Tiếp tục ạ? Tham quan! Cho nên chính vì thế mà Phạm Lãi khi ông rất giàu có, toàn bộ những cái tài sản đều thí cho người nghèo, xong ông im lặng bỏ ra đi, ông chỉ cần cầm 1 chút của cải quý của mình thôi.

Nhưng còn cái thứ năm nguy hại hơn là gì ạ? Vợ con phá tán.]

Tiêu Hà thấy được, không nên để tiền lại cho con cháu, mà quan trọng hơn là phải lưu lại trí huệ cho con cháu, lưu lại tấm gương tốt cho con cháu.

[Tôi hỏi thật, bạn có muốn con mình thành tựu không ạ? Nếu có hãy đưa con mình trở về “Cái nghèo”. Bạn đừng nghĩ là tôi nói đùa, mà tôi nói thật đấy ạ. Bạn xem nhé:

Người xưa từ Tiêu Hà ông cũng nhận mảnh đất xấu nhất để con phải lao động; Rồi gia đình của Tăng Quốc Phiên, Trần Phưởng đều là những người giữ chức vụ rất cao trong triều đình, vậy mà gia đình của họ đều không có người giúp việc, nhưng mà dòng tộc của họ thì trường tồn đến hàng mấy trăm năm.

Thời nay thì sao? Bạn xem nhé: Tỷ phú Bill Gate, rồi Warren Buffett này đều là những tỷ phú giàu có nhất thế giới, để lại tài sản khổng lồ cho ai? Không phải cho con mà là đi từ thiện. Mới đây con trai của tỷ phú người Nga là Mikhail Fridman (Ông đứng thứ 11 trong danh sách những người giàu có nhất nước Nga), vậy mà con trai ông ở nhà thuê, đi tàu điện ngầm, vì cha của anh mong muốn là chuyển hết tài sản cho các quỹ từ thiện.

Họ có ngu không ạ? Họ đều là những người lỗi lạc thế giới đấy các bạn ạ.

Tôi còn phát hiện ra trong kinh Pháp Hoa, Đức Phật biểu pháp dạy con trong ví dụ ông trưởng giả đó: Biết là con rồi, nhưng không nhận mà cho gia nhân chạy theo gọi về bảo sao ạ? Có đồng ý làm người hót phân ở

trong nhà không? Đồng ý! Cho hót phen bao nhiêu năm? Hơn 20 năm. Sau đó khi thấy con đã khá lên rồi, không có lòng mong cầu tham lam gì nữa thì lúc ấy mới cất nhắc lên các vị trí khác, đây là tôi chỉ nói tóm tắt thôi ạ.

Do đó Tiến sĩ Thái mới nói “Cảm ơn cái nghèo” vì cái nghèo cho con người ta lòng tri ân, cho con người ta chí khí để vươn lên. Cho nên nếu bây giờ bạn “Trót” giàu rồi thì hãy học tập gương của Đức Phật dạy con như trong kinh Pháp Hoa, bạn học các vị Thánh triết xưa, đem tiền gửi vào đại chúng, tức là bố thí, cúng dường, hoặc cách nói ngày nay là từ thiện. Có thể mới mong để lại phước cho con và con bạn về sau không những không bị chết đói mà lại thành tỵ.

Chúng ta vừa kết thúc mục 1a: Để lại tiền cho con liệu cuộc sống của chúng có hạnh phúc? Câu trả lời là không.

Ngày mai chúng ta sẽ học tới nội dung thứ 2: Để lại âm đức cho con, cuộc sống hạnh phúc.]

Vâng ạ! Bài giảng của Tiến sĩ Thái hôm nay chúng ta dừng ở đây ạ. Bây giờ chúng sẽ chuyển sang mục đọc thêm với bài:]

Bài đọc thêm: SỞ HỮU CỦA QUÝ LÀ MẢM MỎNG CỦA TAI HỌA?

(Nguồn: Sưu tầm)

“...Ông nội tôi vốn là một nhà Nho, ông rất đẹp, tóc trắng như cước, da dẻ hồng hào, trông ông như một ông tiên. Trong gia tộc mọi người đều kể lại rằng: Ông ngày trẻ đẹp lắm, trông như “Tây lai”. Nhưng ngược lại bà nội tôi thì lại vừa thấp, vừa đen, vừa xấu.

Khi đã bắt đầu có sự nhận biết, tôi cứ băn khoăn mãi mà không hiểu tại sao ông tôi đẹp vậy, lại con nhà khá giả mà lại lấy bà nội tôi vừa đen, xấu lại nhà nghèo. Sau nhiều lần băn khoăn, khi chỉ có hai ông cháu, tôi liền đánh bạo hỏi ông:

- Ông ơi tại sao ông đẹp vậy mà ông lại lấy bà nội con thế?

Ông trả lời:

- Con hãy nghe kỹ nhé: Quy luật của cuộc sống, đó là bất kỳ cái gì ta có, từ tiền tài, nhà cửa, vợ đẹp, thú cưng...nghĩa là tất cả từ người, vật, việc mà ta sở hữu này, nếu là hơn người thì tức là của quý. Đã là của quý thì đều bị mọi người đòi nhẹ thì đồ kỵ, mà nặng thì tìm đủ mọi cách để chiếm đoạt, có khi vu oan giá họa, đổ tội cho phải ngồi tù tội, hoặc cướp đi cả mạng sống của ta để họ đoạt cho kỳ được. Cho nên có các thứ quý giá không phải là hạnh phúc mà chính là mầm họa.

Thấy tôi ngờ ngác không hiểu, cụ nói tiếp:

- Ví dụ: Có nhiều tiền của này, có nhà đẹp này, có đất đẹp này, có vợ đẹp này, có những thứ quý hiếm này, đều là những mối họa khôn lường.

Con xem truyện Thủy Hử đây, Lâm Xung vốn là một đại tướng, một lâm giáo đầu sức mạnh muôn người không địch, vậy mà chỉ vì có người vợ đẹp liền bị con của quan Cao Thái Úy tìm cách hãm hại để chiếm đoạt cho kỳ được, đổ tội cho Lâm Xung là có liên lạc với giặc cỏ Lương Sơn Bạc. Kết quả: Đi tù đầy ở xa, mà trên đường đi thì luôn là bị tìm cách hãm hại, giết chết.

Nói về của quý thì câu chuyện “Hoàn Bích quy Triệu” là một ví dụ: Vào năm 283 TCN, Triệu Huệ Văn Vương có được một hòn ngọc bích tinh khiết đẹp vô giá, gọi là “Hòa Thị Bích”. Nhà vua nâng niu không muốn rời tay.

Tần Chiêu Tương Vương được biết tin này rất thèm thuồng muốn tìm mọi thủ đoạn để cướp không. Vì nước Tần là nước mạnh mà nước Triệu lại nhỏ nên rất sợ Tần. Sau này nhờ vào tài của Lạn Tương Như [Là một vị gọi là văn quan] và Liêm Pha [Là võ quan], thì ngọc bích mới quay về được nước Triệu, và quân Tần mới không dám đến đánh Triệu.

Vợ đẹp, rồi ngọc quý, đều bị nhòm ngó.

Nói về nhà cửa, đất đai cũng vậy. Có khi chỉ vì có một căn nhà đẹp ở vào vị trí đắc địa cũng là mối họa trước sự nhòm ngó của người đời.

Đến đây cụ kết luận:

- Cho nên vợ xấu là vợ của mình, không sợ ai cướp mất, cả đời sẽ bình an. Mà con xem bà con lại chăm chỉ chịu thương chịu khó, vì chồng con, rồi cháu chắt chẳng phải là gia đình yên vui sao. Còn nếu sợ lấy vợ xấu để con

xấu thì con xem bố con rồi các cô chú bác nhà mình ai cũng mặt mũi “Sáng như gương” đấy thôi. (Trích “Nhật ký lời khuyên của cha”)

Chúng ta đã học “Tiền bạc, của cải là tài sản của năm nhà: Lửa, nước, vua quan, trộm cướp, vợ con phá tán”, trong đó nạn vua quan, trộm cướp luôn rình rập để lấy đi của quý của bạn. Nghĩa là bạn có bất kỳ cái gì quý giá thì đều là mối hiểm họa trước sự tham lam của người đời.

Ngày nay, tại sao một số quốc gia rơi vào vòng lửa chiến tranh liên miên, hàng triệu người chết, thành phố đổ nát, trẻ em thì đói khát, gia đình thì tan hoang ly tán, phụ nữ thì biến thành nô lệ tình dục. Ví dụ như các quốc gia thuộc dải Gara, các nước ở vùng Trung Đông chẳng hạn? Câu trả lời là vì họ có nhiều tài nguyên dầu mỏ. Các đế quốc mạnh ngày trước khi xâm chiếm thuộc địa này thường dùng mỹ từ là “Khai phá văn minh”; Còn ngày nay họ ngấm ngấm tài trợ cho IS để đánh chiếm các nước này, nguyên nhân cũng chỉ vì họ muốn chiếm nguồn tài nguyên thiên nhiên dầu mỏ to lớn kia mà thôi.

Cho nên Hòa Thượng bảo sao? Bạn có tiền gửi vào đâu là tốt nhất? Vâng ạ, gửi vào đại chúng. Là gửi vào đâu ạ? Bạn gửi vào ngân hàng thì ngân hàng có lúc sụp đổ, còn nếu không bạn luôn luôn bị rình rập, nào kẻ cướp, nào kẻ trộm, rồi nào nạn vua quan, thế rồi là nước, lửa lấy mất, Hòa Thượng bảo:

- Tôi khuyên bạn một câu thật thà, gửi vào đại chúng.

Giống Phạm Lãi, bố thí. Chúng ta sẽ luôn luôn là bán, là một nửa chứ không thể được mãi, chúng ta sẽ luôn luôn luôn là tiểu và sẽ không thể làm được là đại, cho nên đây là nguyên nhân tại sao bạn không thể nào thành tựu. Vì bạn chỉ buông được một nửa, bạn bảo “Ôi, (Ví dụ như tuổi già như chúng tôi), giờ, giờ tôi đem cúng dường hết thì nhờ đến lúc chẳng may tôi ốm đau thì ai cho tôi đây?” Đây là lời của Hòa Thượng, không phải lời của tôi ạ.]

Vâng ạ! Thời gian đã hết. Bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ*

*Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn!]
